

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V havarijní zóně jaderné elektrárny Temelín,** o. s., se sídlem Neznašov 122, Všemyslice, zastoupeného Mgr. Vladimírem Štolem, advokátem, se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Vršovická 65, Praha 10 - Vršovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ, a. s.** se sídlem Duhová 2/1444, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2013, č. j. 8 A 42/2013 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět a dosavadní průběh řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti „Stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí“ (dále též „stanovisko“), vydanému Ministerstvem životního prostředí (dále jen „žalovaný“) dne 18. 1. 2013, č. j. 2561/ENV/13, 2562/ENV/13. Důvodem odmítnutí žaloby byla její nepřípustnost dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[2.] Stanovisko bylo vydáno dle ustanovení § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), ve znění pozdějších předpisů, k záměru oznamovatele ČEZ, a. s. „Nový jaderný zdroj v lokalitě Temelín včetně výkonu do

rozvodny Kočín“ (dále jen „záměr“). Cílem záměru bylo posoudit novostavbu nového jaderného zařízení včetně souvisejících stavebních objektů a technologických zařízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „proces EIA“). Stěžovatel byl jedním ze subjektů zapojených do procesu EIA, přičemž v předmětném stanovisku je uveden jako jeden ze subjektů (občanská sdružení), jejichž vyjádření jsou zde zčásti nebo zcela zahrnuta. Proces EIA dotčeného záměru započal předložením oznámení dne 1. 8. 2008 a skončil vydáním stanoviska dne 18. 1. 2013.

[3.] Proti tomuto stanovisku podal stěžovatel dne 15. 3. 2013 žalobu k Městskému soudu v Praze. Přípustnost žaloby dovozoval stěžovatel z toho, že i přes právní úpravu stanoviska podle ustanovení § 10 a násl. zákona o posuzování vlivů na životní prostředí představuje vydané stanovisko samostatně přezkoumatelné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím bylo založeno právo oznamovatele záměru k vedení a pokračování navazujícího řízení o umístění záměru. Realizací tohoto záměru by došlo k zásahu do přírody, krajiny a ochrany zdraví a života osob. Věcnou podstatou uplatněných žalobních bodů byla argumentace, podle níž byl proces EIA v předmětném záměru postižen vážnými hmotnými i procesními vadami, stanovisko bylo vydáno v rozporu se zákonem a na základě neúplných podkladů řízení, a proto by mělo být zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Správní orgán by měl též vyhodnotit, zda pozitiva realizace a provozu nového jaderného zdroje převažují nad negativy s tímto zařízením souvisejícími. Zároveň stěžovatel navrhl vypracování odborného znaleckého posudku k posouzení, zda se vyjádření a souhlasy správních orgánů (včetně dotčených orgánů státní správy), která tvoří podklady stanoviska, opírají o prokazatelné výsledky měření a stanovení a jsou tak objektivním a komplexním předpokladem pro posouzení vlivů dopadu záměru na životní prostředí.

[4.] Městský soud v Praze usnesením žalobu odmítl z důvodu její nepřípustnosti, neboť shledal, že směřuje proti aktu, který není rozhodnutím, jež by zasahovalo do právní sféry žalobce. Tento svůj záměr soud opřel o ustanovení § 70 písm. a), § 68 písm. e) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Argumentačně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, č. j. 2 As 59/2005 – 136 (veškerá judikatura NSS viz www.nssoud.cz). Proto soud shledal, že napadené stanovisko není rozhodnutím a je tedy vyloučeno ze soudního přezkumu.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatel napadá uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle ustanovení§ 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[6.] Nezákonnost napadeného usnesení stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud nikterak nereflektoval argumenty obsažené v žalobě, ve kterých se stěžovatel podrobně vyjádřil k právní povaze stanoviska a zaujal právní názor, že ačkoli stanovisko není rozhodnutím ve formálním smyslu, v materiálním smyslu jím je, neboť zakládá, mění a závazně určuje práva a povinnosti účastníků řízení procesu EIA. Takto zasahuje též do jeho právní sféry.

[7.] Argumentaci, brojící proti vyloučení stanoviska ze soudního přezkumu, opírá především o čl. 9 odst. 2 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášenou ve Sbírce mezinárodních smluv ČR pod č. 124/2004 Sb. m. s. (dále jen „Aarhuská úmluva"), a o čl. 10a směrnice o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostřed č. 85/337/EHS, ve znění směrnice č. 97/11/ES a směrnice č. 2003/35/ES (dále jen „směrnice EIA"). Dle názoru stěžovatele tyto správní akty stanoví, že smluvní státy mají povinnost zajistit, aby „osoby z řad dotčené veřejnosti" mohly dosáhnout toho, že soud nebo jiný nezávislý nestranný orgán zřízený zákonem přezkoumá po stránce hmotné i procesní zákonnost jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinnost.

[8.] Zároveň stěžovatel uvedl, že pokud by Nejvyšší správní soud setrval na svém judikovaném názoru, že Aarhuská úmluva nemá povahu smlouvy „self-executing" a ani směrnice EIA není přímo aplikovatelná, měl by se zabývat soudním přezkumem stanoviska z hlediska soudního přezkumu podkladových aktů či stanovisek. Předmětné stanovisko je totiž sice podkladovým úkonem, leč má objektivně vymezený předmět, jímž je posouzení vlivů záměru na životní prostředí, a současně zasahuje do práv a povinností jednotlivců, neboť autoritativně stanovené povinnosti účastníkům řízení jsou pro ně závazné i v navazujících řízeních. Nepřezkoumatelnost napadeného usnesení stěžovatel spatřuje v tom, že se městský soud nikterak nevypořádal s jeho argumentací, zejména s materiální povahou stanoviska.

[9.] Součástí kasační stížnosti je též návrh na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SD EU") dle čl. 267 Smlouvy o fungování EU. Dle stěžovatele vyvstala při řešení dotčené právní věci otázka výkladu čl. 10a směrnice EIA, protože ta (stejně jako Aarhuská úmluva) požaduje, aby dotčená veřejnost, jejíž definici stěžovatel splňuje, měla právo účasti a efektivního uplatnění procesních práv v řízení o povolování jaderných zařízení, a aby stanoviska dotčené veřejnosti byla zohledněna v rozhodnutí. Proto stěžovatel navrhl, aby SD EU byla položena otázka v tom smyslu, zda z čl. 10a směrnice EIA vyplývá oprávnění stěžovatele domáhat se soudního přezkumu stanoviska o posouzení vlivů na životní prostředí přímo a bezprostředně, nikoli jen v rámci navazujícího soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů na toto stanovisko navazující.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[10.] Žalovaný správní orgán ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti k výzvě soudu nevyjádřili.

IV. Vlastní argumentace soudu

[11.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12.] Jak bylo již předestřeno výše, stěžovatel výslovně uplatnil tři kasační důvody, když namítá nezákonnost usnesení městského soudu, jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury zdejšího soudu nicméně plyne, že za situace, kdy je žaloba odmítnuta, je možné se v řízení o kasační stížnosti zpravidla zabývat toliko důvodem zakotveným

v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který má v těchto případech povahu důvodu speciálního a tedy přednostního a zahrnuje v sobě i podstatu kasačních důvodů jiných.

[13.] Ze shora prezentované narace je zřejmé, že rozhodnou právní otázkou je posouzení možnosti soudního přezkumu stanovisek vydávaných v režimu EIA. Městský soud totiž žalobu odmítl pro nepřípustnost, neboť shledal, že tato stanoviska samostatně přezkoumatelná ve správním soudnictví nejsou; naopak stěžovatel staví svoji argumentaci na tom, že materiálně vzato se o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. jedná.

[14.] Podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí platí, že

(1) [p]*říslušný úřad vydá na základě dokumentace, popřípadě oznámení, posudku a veřejného projednání podle § 9 odst. 9 a vyjádření k nim uplatněných stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen "stanovisko") ve lhůtě do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro vyjádření k posudku. Náležitosti stanoviska jsou uvedeny v příloze č. 6 k tomuto zákonu.*

(2) *Příslušný úřad zašle stanovisko do 7 pracovních dnů od jeho vydání oznamovateli, dotčeným správním úřadům a dotčeným územním samosprávným celkům. V téže lhůtě zveřejní stanovisko na internetu a zajistí jeho zveřejnění podle § 16.*

(3) *Stanovisko je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Stanovisko předkládá oznamovatel jako jeden z podkladů pro navazující řízení nebo postup podle těchto předpisů. Platnost stanoviska je 5 let ode dne jeho vydání. Platnost může být na žádost oznamovatele prodloužena o 5 let, a to i opakovaně, pokud oznamovatel písemně prokáže, že nedošlo k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru. Tato lhůta se přerušuje, pokud bylo zahájeno navazující řízení podle zvláštních právních předpisů.*

(4) *Správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů (dále jen "rozhodnutí"), zveřejní žádost o vydání tohoto rozhodnutí, a to vždy alespoň na internetu. Při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.*

[15.] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že výkladem citovaného ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se v minulosti již zabýval a s většinou argumentů, které jsou stěžovatelem předestřeny, měl možnost se vypořádat již dříve l ve své předchozí judikatuře (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 13/2007 - 63 publ. pod č. 1461/2008, anebo ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1 As 39/2006 - 55). Jelikož v nyní projednávané věci není dán žádný rozumný důvod se od této předchozí judikatury jakkoliv názorově odchýlit, bude z ní vycházet i nadále.

[16.] Jak již zevrubně Nejvyšší správní soud vyložil ve shora uvedených rozsudcích, stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. V souladu s čl. 9 Aarhuské úmluvy čl. 10a směrnice EIA je možné

toto stanovisko přezkoumávat až v rámci konečného rozhodnutí, jehož je stanovisko podkladem.

[17.] Nejvyšší soud nepovažuje za nutné podrobně opakovat důvody tohoto právního názoru vyřčené ve shora uvedených rozhodnutích; k nim v podrobnostech odkazuje. V krátkosti pouze připomíná, že vyloučení stanoviska vzešlého z procesu EIA ze soudního přezkumu tkví v těchto skutečnostech.

[18.] Za prvé, účelem Aarhuské úmluvy není samoúčelné rozšiřování přezkumné kompetence správních soudů, resp. rozšiřování aktivní legitimace, ale zajištění vymahatelnosti a respektování hmotného a procesního práva přijatého smluvními stranami na ochranu životního prostředí. Vnitrostátní právní úprava, která sice neumožňuje jednotlivé dílčí úkony v rámci povolování záměrů přezkoumat samostatnou správní žalobou, ale umožňuje jejich přezkoumání v rámci přezkumu rozhodnutí o povolení záměru, je tedy za splnění podmínek uvedených v čl. 9 odst. 4 Úmluvy v souladu s požadavky Úmluvy.

[19.] Za druhé, soud odkazuje na znění čl. 10a směrnice EIA, které téměř doslovně odpovídá znění čl. 9 odst. 2 a 4 Aarhuské úmluvy a obsahuje též tento zpřesňující dovětek: „*Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnosti napadeny.*“ Tento dovětek, který nepřipouští jiného výkladu ani srovnáním dalších jazykových verzí práva Společenství, potvrzuje výklad, který zastává Nejvyšší správní soud. Proto je nedůvodná námitka stěžovatele, že by přezkoumání příslušného stanoviska až spolu s následnými rozhodnutími o žádosti o povolení záměru bylo v rozporu se zmíněnou směrnicí. Navíc Nejvyšší správní soud připomíná, že dotčená směrnice EIA, na kterou odkazuje stěžovatel, již pozbyla platnosti, neboť byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Na podstatě dříve vyslovených právních názorů to však nic nemění, jelikož článek 11 této směrnice je totožný s článkem 10a směrnice EIA (včetně nejdůležitější pasáže, že členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnost napadeny), a proto s ním není s česká vnitrostátní úprava v rozporu.

[20.] Navíc je patrné, že pokud by se žadatel rozhodl, že ustoupí od záměru, který byl posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí, a žádost o povolení záměru by nepodal, postrádal by soudní přezkum stanoviska k posouzení vlivů na návrh stěžovatele jakýkoli smysl. V takovém případě by totiž nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv a zájmů stěžovatele, ani do jeho zájmu na ochraně životního prostředí.

[21.] Podobně Ústavní soud při přezkumu souladu rozhodnutí odmítajícího soudní přezkum stanovisek vydávaných právě podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí uvedl následující: „*Je tak zřejmé, že předmětné stanovisko může být soudem meritorně přezkoumáno, avšak teprve tehdy, když dojde k reálnému zásahu do právní sféry stěžovatele správním rozhodnutím, jehož podkladem bude právě toto stanovisko.*“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2006, sp. zn. I. ÚS 637/06, in: http://nalus.usoud.cz). Svým názorem tedy podpořil právní názor o ústavnosti soudní výluky přezkumu předmětných stanovisek. Podobně musí Nejvyšší správní soud odmítnout názor stěžovatele uvedený v kasační stížnosti, aby na předmětné stanovisko bylo nahlíženo optikou jeho materiálního a nikoli formálního významu, protože ve své podstatě zasahuje do práv a povinností mnoha subjektů. Nejvyšší správní soud nikterak

nezpochybňuje, že proces EIA je pro konečné rozhodnutí důležitý a může být základem pro stanovení práv a povinností dotčených subjektů. Přesto je ale třeba zdůraznit, že tato práva a povinnosti jsou konstituována až následně vydaným rozhodnutím a nikoli samotným stanoviskem. Zde ostatně může soud odkázat již na samotné lingvistické označení dotčených aktů, kdy ze samotného pojmu stanovisko vyplývá, že je pouze jedním z podkladů pro konečné rozhodnutí.

[22.] Stěžovateli soud nemůže přisvědčit ani v tom, že by rozšířený senát zdejšího soudu v rozsudku sp. zn. 2 As 75/2009 připustil soudní přezkum takových správních aktů, které nejsou rozhodnutími (dle stěžovatele podkladových aktů či stanovisek). Ratio decidendi tohoto rozsudku totiž spočívá právě naopak v právním názoru, podle něhož „*závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.*“ Citované rozhodnutí tedy naopak vyvrací právní názor stěžovatele obsažený v kasační stížnosti a přisvědčuje shora uvedenému postoji Nejvyššího správního soudu.

[23.] Nelze ostatně přehlédnout, že v jiném usnesení se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil přímo k povaze rozhodnutí vydávaných podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a konstatoval, že „*v okamžiku, kdy rozhodující orgán ze stanoviska pouze vychází, není jím však vázán, je v takovém případě rozhodující orgán, který vydává konečné rozhodnutí, oprávněn i s ohledem na úsek veřejné správy ve stanovisku zachycený realizovat určitou míru vlastní úvahy. O situaci podobného typu se bude kupříkladu jednat v případě posuzování vlivů záměrů na životní prostředí podle § 4 – § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů. Ustanovení § 10 odst. 4 zákona uvádí, že správní úřad, který vydává rozhodnutí (typicky se tak děje v oblasti územního a stavebního řízení) bere obsah stanoviska k posuzování vlivů na životní prostředí (tzv. stanoviska EIA) v úvahu. Stejně tak má správní úřad povinnost si stanovisko opatřit; není jím však vázán co do obsahu. Může se od obsahu stanoviska odchýlit; v takovém případě je však povinen uvést pro tento svůj postup důvody. Za podobné situace proto není nezbytné podrobit podobný typ nezávazného stanoviska samostatnému přezkumu ve správním soudnictví*“ (usnesení č. j. 8 As 47/2005 - 86).

[24.] V případě posouzení návrhu na položení předběžné otázky SD EU Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na shora označenou judikaturu, protože i tato otázka jí byla řešena. V souladu s konstantní judikaturou Soudního dvora Evropských společenství (srov. rozsudek ze dne 6. 10. 1982 ve věci 238/81 Srl CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA proti Ministerstvu zdravotnictví, Recueil s. 3415) platí, že překládací povinnost soudu odpadá v případě tzv. *acte clair*, tj. když je výklad evropského práva bez dalšího naprosto zjevný a jasný. V projednávaném případě je tomu tak proto, že předmětná směrnice vychází téměř doslovně z Aarhuské úmluvy a navíc uvádí, že „*členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnosti napadeny*“. Toto ustanovení má za následek, že předmětná směrnice, resp. její ustanovení týkající se práva na soudní ochranu, nesplňuje jeden z bodů testu přímého účinku směrnic, jak byl Soudním dvorem Evropských společenství stanoven již v rozsudku ze dne 4. 12. 1974 ve věci 41/74, Yvonne Van Duyn proti Ministerstvu vnitra, Recueil s. 1337, tj. k provedení této směrnice je třeba přijetí dalšího právního předpisu členskými státy Evropských společenství, který určí příslušnou fázi přezkumu. Členským státům je přitom ponechána poměrně široká možnost uvážení. Podání

předběžné otázky Nejvyšším správním soudem by proto v tomto případě nebylo na místě. V souladu se zněním směrnice je Nejvyšší správní soud toho názoru, že není nutné připustit samostatný soudní přezkum rozhodnutí, aktů a nečinností (např. i předmětného stanoviska žalovaného), ale postačuje jejich přezkoumání v pozdější fázi (tj. v rámci přezkumu konečného rozhodnutí).

[25.] Konečně uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí městského soudu musí Nejvyšší správní soud též odmítnout. Jak totiž vyplývá se shora uvedeného, městský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl pro její nepřípustnost. Za situace, kdy žalobu shledal (v souladu se zákonem) nepřípustnou a nebyly tedy splněny podmínky řízení, nemohl se zabývat obsahem žaloby a argumentací, která se dotýkala obsahu napadeného stanoviska. Jakkoliv je pravdou, že městský soud neprovedl rozbor ustanovení Aarhuské úmluvy, je třeba vycházet z toho, že Aarhuská úmluva je procesně provedena ustanoveními soudního řádu správního, jenž v rámci mantinelů daných touto úmluvou stanoví, která rozhodnutí soudně přezkoumatelná jsou a která nikoliv. Soudní řád správní přitom není v rozporu s Úmluvou, když neumožňuje jednotlivé dílčí úkony v rámci povolování záměrů přezkoumat samostatnou správní žalobou, nýbrž umožňuje jejich přezkoumání až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí. Jelikož tedy městský soud nevybočil z hranic stanovených soudním řádem správním, nemohl se dostat do kolize ani s Aarhuskou úmluvou.

V. Závěr a náklady řízení

[26.] Ze všech shora popsaných důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se městský soud odmítnutím žaloby podané stěžovatelem nedopustil nezákonnosti, kasační stížnost není důvodná a zdejší soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[27.] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, zde nebylo prokázáno, že by mu nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením nad rámec jeho obvyklé činnosti vznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení právo, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by tyto náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu